

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2To/2/2015
Identifikačné číslo spisu:	9015899000
Dátum vydania rozhodnutia:	04.11.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:9015899000.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. novembra 2015 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Aleny Šiškovéj v trestnej veci proti obžalovanému JUDr. P. P., pre trestný čin podplácania podľa § 161 ods. 3 písm. b/ Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK-2Tš/15/2005, z 30. novembra 2011, takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. a/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) z r u š u j e rozsudok Špeciálneho súdu, sp. zn. PK-2Tš/15/2015, z 30. novembra 2006.

Podľa § 226 písm. a/ Tr. por.

o s l o b o d z u j e

obžalovaného JUDr. P. P., nar. X. L. XXXX v Bratislave, trvalý pobyt P., N. XXXX/XX, bydliskom V., Y. XX.

spod obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII Gv 96/04 z 20. októbra 2005, podľa ktorej sa mal dopustiť trestného činu podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. tak, že

dňa 13. júla 2004 v Piešťanoch v kaviarni hotela Eden v odpoľudňajších hodinách ako obhajca obvineného Mgr. X. F. vo veci vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite, Odbore boja proti organizovanej kriminalite - Stred pod ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 požiadal JUDr. U. U., obhajkyňu v tej istej veci obvineného F. K., aby ovplyvnila svojho klienta tak, aby menovaný pri konfrontácii plánovanej na deň 16. júla 2004 zmenil svoju predchádzajúcu výpoveď tak, aby bola v prospech obvineného Mgr. X. F. a sľúbil za to JUDr. U. U. a F. K. platok vo výške 100 000 Sk každému z nich a potom, keď obvinený F. K. zmenil svoju výpoveď, dňa 16. septembra 2004 v Piešťanoch v kaviarni hotela Eden v odpoľudňajších hodinách odovzdal JUDr. U. U. sumu 30 000 Sk, pričom prehlásil, že 25 000 Sk je určených pre ňu a 5000 Sk je určených pre F. K.,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný JUDr. P. P. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podplácania podľa § 161 ods. 1, ods. 3, písm. b/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005 pre skutok, že

v presnejšie nezistený čas v období od 4. do 13. júla 2004 dňa 13. júla 2004 a dvoch stretnutiach v Piešťanoch v kaviarni hotela Eden v odpoľudňajších hodinách ako obhajca obvineného Mgr. X. F. vo veci vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite, Odbore boja proti organizovanej kriminalite - Stred pod ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 požiadal JUDr. U. U., obhajkyňu v tej istej veci obvineného F. K., aby ovplyvnila svojho klienta tak, aby menovaný pri konfrontácii plánovanej na deň 16. júla 2004 zmenil svoju predchádzajúcu výpoveď tak, aby bola v prospech obvineného Mgr. X. F. a na v poradí druhom stretnutí sľúbil za to JUDr. U. U. a F. K. úplatok vo výške 100 000 Sk každému z nich, úplatok sa pokúsil odovzdať, čo JUDr. U. U. odmietla a potom, keď obvinený F. K. pri konfrontácii dňa 16. júla 2004 zmenil svoju výpoveď dňa 16. septembra 2004 v Piešťanoch v kaviarni hotela Eden v odpoľudňajších hodinách odovzdal JUDr. U. U. sumu 30 000 Sk, pričom prehlásil, že 25 000 Sk je určených pre ňu a 5000 Sk je určených pre F. K..

Za tento trestný čin bol obžalovanému JUDr. P. uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu štyri roky. Špeciálny súd zároveň menovanému uložil aj trest prepadnutia veci - sumy tridsaťtisíc Sk.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie pokiaľ ide o rozhodnutie o vine odôvodnil v podstate nasledovne: „Súd dospel k záveru, že ku skutku v zásade došlo spôsobom, ako je to opísané v obžalobnom návrhu (skutkovú vetu súd mierne upravil na základe výsledkov dokazovania), pričom suma dvakrát 100 000 Sk bez akýchkoľvek pochybností predstavuje neoprávnenú výhodu - úplatok, ktorý obžalovaný svedkyňi U. sľúbil a pokúsil sa jej ho aj ponúknuť, avšak k akceptovaniu tejto ponuky nedošlo. Ku skutku teda došlo, tento skutok je trestným činom a súd mal za preukázané i to, že ho spáchal obžalovaný JUDr. P. P..

K tomuto záveru, okrem už uvedeného, súd viedli predovšetkým nasledovné úvahy:

Obžalovaného usvedčuje predovšetkým výpoveď svedkyne U. U.. Túto výpoveď súd považoval za vierohodnú a nemá dôvod predpokladať, že svedkyňa klame a nehovorí pravdu. Ďalším dôkazom, ktorý zvierhodňuje výpoveď svedkyne U., sú záznamy z vykonaných telefonických hovorov. Z technických príčin síce nebolo možné overiť mobilné telefónne číslo svedkyne U., z dostupných záznamov tak mobilného telefónu, ako aj pevnej linky obžalovaného P. (vrátane evidencie prichádzajúcich hovorov) však vyplýva, že to bol on, ktorý pred stretnutiami začiatkom júla 2004 niekoľkokrát telefonoval svedkyňi U.. Nie zanedbateľným dôkazom vo veci je i legálne získaný obsah rozhovorov medzi obžalovaným a svedkyňou U., ktoré prebehli v dňoch 16. septembra 2004 a 30. septembra 2004. Tieto rozhovory dokumentujú tú skutočnosť, že ich obsah nadväzuje na predchádzajúcu komunikáciu. Verziu priebehu udalostí opísaných svedkyňou U. nepriamo potvrdzujú i výpovede vypočutých policajtov F. a M.. Súd považuje za potrebné uviesť i to, že obranu obžalovaného, ktorý tvrdil, že sumu 30 000 Sk odovzdal svedkyňi U. za obhajovanie jej klienta F. K., považuje za účelovú a svojím spôsobom až absurdnú. Je síce pravdou, že ne jeden obhajca na časti svojich prípadov môže pracovať a aj pracuje pro bono, teda bez nároku na odmenu, avšak platiť jedným obhajcom druhému obhajcovi zo svojich peňazí za prácu pre cudzieho klienta je z hľadiska zákonov elementárnej logiky, zmysle podnikania i podstaty advokátskeho povolania naozaj absurdné. Absurdným by to nebolo len v tom prípade, ak by táto odmena mala slúžiť záujmom klienta toho, kto túto odmenu dáva. To by však už išlo o poskytnutie odmeny, ktorej cieľom je zneužitie zamestnania druhého advokáta, nakoľko to minimálne evokuje jeho konanie v prospech klienta toho, kto odmenu poskytuje. Činnosť agenta v tomto prípade bola zameraná len na usvedčenie páchatel'a, a to najmä dokumentovaním ďalšej komunikácie obžalovaným P. a svedkyňou U., ktorá prispela k tomu, že súd o vine obžalovaného nemal žiadne pochybnosti.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 9. septembra 2008, sp. zn. 2Toš/2/2007, (č.l. 848-852, zv. 4) postupom podľa § 256 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného JUDr. P. P. podané proti vyššie označenému rozsudku Špeciálneho súdu ako nedôvodné.

Najvyšší súd uznesením zo 17. septembra 2009, sp. zn. 1TdoVš/1/2009 (č.l. 997-999, zv. 4), podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol dovolanie obvineného JUDr. P. P..

Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom, sp. zn. I.ÚS 129/2010, z 9. marca 2011 (č.l. 1071-1085, zv. 4) okrem iného vyslovil, že:

„Základné právo JUDr. P. P. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na verejné a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných ľudských slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 1TdoVš/1/2009 a jeho uznesením zo 17. septembra 2009 porušené bolo. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1TdoVš/1/2009, zo 17. septembra 2009 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania rozsudkom, sp. zn. 2Toš/4/2011, z 11. novembra 2014 vyslovil, že: „Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. septembra 2008, sp. zn. 2Toš/2/2007, a konaním, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodu § 371 ods. 1 písm. e/, g/ Tr. por. porušený zákon v ustanoveniach § 88b Tr. por. (zákona č. 141/1961 Zb.) a § 31 ods. 1 Tr. por. (zákona č. 301/2005 Z.z.) v neprospech obvineného JUDr. P. P.. Napadnuté uznesenie sa zrušuje. Zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené uznesenie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.“

Z odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2Toš/4/2011, z 11. novembra 2014 vyplýva, že:

„Sudca JUDr. Majchrák namietol svoju zaujatosť z dôvodu, že matka obvineného pracovala v kancelárii podpredsedu najvyššieho súdu v období, keď funkciu podpredsedu súdu zastával JUDr. Majchrák. Na najvyššom súde taktiež pracoval otec obvineného ako predseda senátu. Skutočnosť, že rodičia obvineného mali priateľský a pracovný vzťah k sudcovi prejednávajúcemu odvolanie podané ich synom, vzbudzuje dôvodné pochybnosti o nezáujatosti jeho rozhodovania. Pochybnosť umocňuje aj fakt, že obvinený navštevoval rodičov v práci, kde prichádzal do kontaktu aj so sudcom JUDr. Majchrákom, ktorý sám v námietke zaujatosti (č. l. 752) uviedol, že osobne poznal obvineného. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 6. októbra 2004 sp. zn. 5Ndt/18/2004 boli vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v prejednávanej veci viacerí sudcovia trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu práve pre ich vzťah k rodičom obvineného. Je preto celkom nepochopiteľné, že JUDr. Majchrák, ktorý bol taktiež členom kolégia a sám namietol svoju zaujatosť, vylúčený nebol, hoci prinajmenej rovnako naplnil kritéria, pre ktoré iní sudcovia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v tejto veci vylúčení boli. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. bol daný.“

Advokátka JUDr. U. U. bola za agenta ustanovená príkazom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. júla 2004 č. k. I GO-V-652/2-2004-3. Pri ustanovovaní agenta boli splnené podmienky podľa § 88b ods. 1 Tr. por. len v tom, že sa jednalo o trestný čin korupcie (t.j. len z hľadiska tejto formálnej stránky); úplne sa však prehliadla materiálna stránka veci spočívajúca v zásadnej neprípustnosti spojenia inštitútu agenta s poslaním advokáta (vylúčení možnosti založenia takéhoto dvojitého statusu). Odhliadnuc od toho, že použitie agenta je prípustné pri odhaľovaní, zisťovaní a usvedčovaní páchatelov vymedzených trestných činov za predpokladu, že iným spôsobom by to bolo podstatne sťažené. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že povolanie advokáta je nezlučiteľné s postavením agenta. Advokát je pri výkone svojho povolania viazaný ústavou, zákonmi a pokynmi klienta. Vzťah

medzi advokátom a klientom je dôverným vzťahom, chráneným zákonom. Ustanovením za agenta vystavuje advokát svojho klienta nebezpečenstvu vyzradenia dôverných informácií, ktoré požívajú štátom uznanú povinnosť mlčanlivosti, polícii. Za informácie sa pritom nepovažujú len informácie od klienta, ale aj získané v súvislosti s ním. Na neprípustnosť porušenia dôverného vzťahu nemá vplyv ani skutočnosť, že by advokát vystupoval ako agent v inej trestnej veci, nesúvisiacej s jeho klientom, nakoľko pri výkone advokácie dochádza k rokovaniam medzi obhajcami spoluobvinených, ako i k substitúcii pri zastupovaní klientov, čím by mohlo dôjsť k získaniu informácie iným advokátom pôsobiacim ako agent. Kumuláciou osoby advokáta a agenta by teda boli potenciálne dotknuté oprávnené záujmy klientov, ktorým by advokáti nemohli garantovať nedotknuteľnosť ich záujmov v prípade svojej angažovanosti ako agentov. Za takej situácie by advokáti de facto nepracovali pre svojich klientov, ale štát, čím by sa narušilo rozdelenie postavenia orgánov činných v trestnom konaní, obhajcov a súdov. Ustanovením advokáta za agenta dochádza k narušeniu vážnosti postavenia advokáta, ktorý koná podľa pokynov polície, a tým aj k zníženiu dôstojnosti a dôveryhodnosti celého advokátskeho stavu. Za situácie, že by súdy akceptovali pôsobenie advokátov v postavení agentov, obvinení by nemali istotu, že obhajca, ktorého si zvolili, alebo im bol ustanovený, nespolupracuje s políciou a neporuší povinnosť mlčanlivosti, resp. polícia získa informácie, ktoré by obvineným mohli privodiť ďalšie trestné stíhanie. Takéto konanie advokáta je neželateľné i vo vzťahu k odhaľovaniu trestnej činnosti inej osoby, ktorá nie je jeho klientom, práve z dôvodu dokumentácie a koordinácie činnosti agenta políciou. Tým je priamo dotknutá dôvernosť informácií klientov, ktoré by v zmysle ustanovenia § 88b ods. 12 Tr. por. mohli byť použité v inom konaní, a to o obzvlášť závažnom trestnom čine, korupcii a trestnom čine zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Tr. zák. V súlade so zákonom o advokácii je advokát oprávnený porušiť povinnosť mlčanlivosti v prípade zákonnej povinnosti prekaziť spáchanie trestného činu. Za konanie smerujúce k prekazeniu trestného činnosti nemožno považovať napomáhanie polícii priamym pôsobením vo vzťahu k páchatelovi a jeho navádzania na dokonanie trestného činu, ani prijatie postavenia agenta. Agent je jedným z prostriedkov operatívno-pátracej činnosti polície, pričom by ním mal byť hlavne príslušník Policajného zboru. Na odhaľovanie trestných činov korupcie možno za agenta ustanoviť aj civilnú osobu. Aj keď Trestný poriadok nevymedzuje okruh civilných osôb, ktoré nemôžu vystupovať ako agenti, je tento inštitút nezlučiteľný s inštitútom obhajoby v trestnom konaní. Použitím agenta advokáta sa nielen zasahuje do nezávislého konania advokáta, ale aj do ústavou garantovaných práv občanov, resp. obvinených na obhajobu. Dovolací súd k veci tiež uvádza, že v danom prípade mala polícia k dispozícii aj iné prostriedky na odhalenie a usvedčenie páchatel'a, ktoré by boli (len sčasti) komplikovanejšie. Použitím primeraných informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, napr. sledovaním a vyhotovením obrazových a zvukových záznamov zo stretnutí medzi svedkyňou JUDr. U. a obvineným, sa dali dosiahnuť rovnaké ciele a páchatel' mohol byť takisto zadržaný na mieste činu, ako v spolupráci s agentom. Ustanovenie advokátky za agenta znamená úplné popretie zdôraznenej právnej argumentácie a z toho plynúcich konzekvencií a nemôže byť preto v súlade so zákonom, celkom odhliadnuc od toho, že (zároveň) absentovala aj podmienka podstatného sťaženia získania poznatkov využitím iných prostriedkov. Spôsob získania dôkazu - výpovede svedkyne JUDr. U. mal potom vplyv na zákonnosť tohto dôkazu. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. bol daný.“

Po vyššie uvedenom rozhodnutí najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého je povinnosťou teraz činného senátu najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní podanom obžalovaným JUDr. P. P. proti rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku z 30. novembra 2006, sp. zn. PK-2Tš/15/2005, a to v konaní vedenom podľa zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v naposledy účinnom znení tohto zákona, a to v súlade s ustanovením § 564 ods. 4 zák. č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov (súčasnne účinný Trestný poriadok).

O odvolaní rozhodoval senát, do ktorého bola vec (z dôvodu nemožnosti prejednať vec v pôvodnom zložení) v medziobdobí pridelená náhodným výberom. Pri zložení senátu sa (v konečnom dôsledku) zohľadnil právny názor vyjadrený v aktuálnych nálezoč Ústavného súdu Slovenskej republiky v tejto otázke (III. ÚS 62/2015 a II. ÚS 473/2014). V ich zmysle boli z rozhodovania vylúčení len sudcovia na základe rozhodnutia o vylúčení z dôvodu zaujatosti a sudcovia, ktorí rozhodovali na súde vyššieho

stupňa v merite veci (vo veci samej), teda konkrétne o dovolaní (nie o iných otázkach v dovolacom konaní).

Odvolacími argumentmi obžalovaného sa opakovane zaoberali všeobecné súdy i Ústavný súd Slovenskej republiky, a preto najvyšší súd nepovažuje za potrebné opätovne ich podrobne rozoberať najmä keď viacerým z nich bolo doposiaľ vyhovené. Podstatným pre najvyšší súd je, že obžalovaný JUDr. P. P. popiera spáchanie stíhaného trestného činu a vyslovenými právnymi názormi v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. novembra 2014, sp. zn. 1TdoV/24/2011, je teraz rozhodujúci súd viazaný (§ 391 ods. 1 aktuálne účinného Trestného poriadku, podľa ktorého sa vždy postupuje v dovolacom konaní).

Pre najvyšší súd z týchto vyslovených právnych názorov vyplýva, že pri rozhodovaní o odvolaní nemôže v rámci hodnotenia existujúceho dôkazného stavu prihliadať na tie procesné úkony a z nich vyplývajúcu dôkaznú situáciu, na ktorých bola akýmkoľvek spôsobom zainteresovaná korunná svedkyňa obžaloby JUDr. U. U. v pozícii agentky v zmysle § 88b Tr. por. účinného do 31. decembra 2005.

V predmetnej veci, keď pôvodne prvostupňový, odvolací i dovolací súd uznali postup polície pri ustanovení JUDr. U. U. za agentku za legálny a z tohto vyplývajúci dôkazný stav za dostatočný na preukázanie viny obžalovaného, si možno vytvoriť celkom jasný obraz o skutočnom priebehu skutkového deja. Takýto obraz sa však z procesných, nie materiálnych dôvodov stal rozhodnutím dovolacieho súdu z 11. novembra 2014 viac ako „rozmazaný“, pretože zo štruktúry usvedčujúcich dôkazov bolo a je nevyhnutné vylúčiť tvrdenia korunnej svedkyne obžalovanej - agentky JUDr. U. U. i prepisy telefonických hovorov zo 16. septembra 2004 a 30. septembra 2004, ktoré považoval špeciálny súd za rozhodujúce a samozrejme i ďalšie prepisy hovorov. Súd totižto v zmysle § 297 Tr. por. môže pri rozhodovaní prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na verejnom zasadnutí a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na verejnom zasadnutí vykonané. K tomu najvyšší súd dodáva, že vždy musí ísť len o také dôkazy, ktoré boli získané a vykonané zákonným spôsobom, a ktoré sú pre rozhodnutie súdu procesne použiteľné.

Z rozhodnutia dovolacieho súdu z 11. novembra 2014 zrozumiteľne vyplýva, že k získaniu usvedčujúcich vyjadrení a tvrdení svedkyne - agentky JUDr. U. U. došlo porušením ustanovenia § 88b Tr. por., a teda v zmysle § 89 ods. 2 Tr. por. v ďalšom konaní nemôžu slúžiť ako podklad na rozhodnutie súdu, pretože nie sú spôsobilé na procesné použitie. Za takejto situácie sa štruktúra usvedčujúcich dôkazov zredukovala na takú nízku úroveň, že nepostačuje na pozitívne rozhodnutie o vine obžalovaného. Vina obžalovaného totižto musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností tak, aby sa vylúčila možnosť iného záveru o priebehu skutkového stavu veci opísaného v obžalobe.

Hoci tvrdenia obžalovaného o tom, že sumu 30 000 Sk odovzdal svedkyňi U. za obhajovanie jej klienta F. K., považoval špecializovaný súd za absurdné, nič to nemení za závere, že v súdnom konaní neboli produkované takmer žiadne legálne získané usvedčujúce dôkazy vyvracajúce tieto obhajobné tvrdenia obžalovaného. Ďalšie (pôvodne zohľadnené) usvedčujúce dôkazy sú totižto kontaminované nezákonnosťou pôvodného a hlavného usvedčujúceho dôkazu - výpovedí svedkyne U., a preto v ďalšom konaní, na preukazovanie viny páchatel'a, sú nepoužiteľné a ako také neexistujúce.

Z hľadiska vyššie uvedeného bolo nevyhnutné zo štruktúry usvedčujúcich dôkazov vylúčiť všetky vyjadrenia svedkyne JUDr. U. U. a rozhodujúce záznamy hovorov zo 16. septembra 2004 (č.l. 77 - 95) z 30. septembra 2004 (č.l. 69 - 76), ale i ostatné (č.l. 96 až 102) - pretože účastníkom týchto hovorov bola agentka JUDr. U. U..

Svedkovia R., F. a K. opisovali priebeh konfrontácie v inej trestnej veci, ohľadom iného skutku, než ktorý je predmetom tohto konania, a teda neuviedli nič podstatné k odovzdaniu a prevzatíu údajného úplatku. Ich vyjadrenia by mohli len vzdialene naznačovať existenciu motívu spáchania stíhaného trestného činu. Sumarizujúc súčasnú dôkaznú situáciu ostáva nezvratným faktom to, že obžalovaný

JUDr. P. P. odovzdal JUDr. U. U. 30 000 Sk (sám obžalovaný to priznal) a z vyjadrenia svedka M. možno vyvodit', že svedkyňa U. ešte predtým, ako sa stala agentkou mu oznámila, že jej bol ponúknutý úplatok.

Zoznam hovorov medzi obžalovaným a agentkou v období od 1. júla 2004 do 15. júla 2004 (č.l. 104) postráda objektivitu, pretože nebolo možné (z dôvodu skartácie údajov) doplniť informácie o prípadných hovoroch aktivovaných JUDr. U..

Nemožno teda bezpečne a nespochybniteľne vysloviť, že skutkový dej nemôže zodpovedať aj obžalovaným prezentovanej obhajobe, v dôsledku absencie takých relevantných usvedčujúcich dôkazov, ktoré by nielen absolútne spochybnili obhajobu obžalovaného, ale najmä preukázali jeho snahu „podplatiť iného“ a v konečnom dôsledku presvedčili súd o opodstatnenosti obžaloby a existencii samotnej podstaty skutku, ktorý by mohol zodpovedať obžalobou použitej (alebo inej) trestnoprávnej kvalifikácii.

K uvedenému najvyšší súd dodáva, že odsudzujúci rozsudok špeciálneho súdu bol a je s ohľadom na rozhodnutie dovolacieho súdu z 11. novembra 2014 opretý o dôkazy absolútne neúčinné (viď vyššie) a ako také neexistujúce, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jednej z najdôležitejších zásad trestného konania - zásady stíhania zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom, uvedenej v § 2 ods. 1 Tr. por. (Čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky).

Tu je potrebné zdôrazniť, že náležité zistenie skutkového stavu veci, resp. dokázanie viny, nikdy nemôže byť nadradené ani zásade stíhania zo zákonných dôvodov a ani právu na zákonný proces, pretože by to viedlo k snahe dosiahnuť „pravdu“ za každú cenu, teda aj za cenu porušenia zákona. Trestné stíhanie je vždy nevyhnutné vykonávať len v súlade so zákonom, a preto postup príslušných orgánov, ktorého cieľom je tiež náležité zistenie skutkového stavu veci, musí byť vždy v súlade so zákonom. Žiadnymi limitmi neobmedzené objasňovanie trestných činov by viedlo k zničeniu mnohých spoločenských a osobných hodnôt a zákonný postup štátnych orgánov je sám osebe hodnotou, ktorá je imanentným princípom demokratického a právneho štátu (Čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a umožňuje ochranu ďalších práv a právom chránených záujmov.

Preto rešpektovanie a dodržiavanie zákona i v procesnom postupe orgánov činných v trestnom konaní a súdu je základným predpokladom na zákonné a spravodlivé rozhodnutie súdu o vine obžalovaného, bez ktorého nemožno hovoriť ani o zákonom, a ani o spravodlivom rozhodnutí súdu.

V predmetnej veci došlo v dôsledku nezákonného procesného postupu k stavu dôkaznej núdze v prospech obžalovaného JUDr. P. P. a po zistení, že dokazovanie už nie je reálne možné doplniť o ďalšie podstatné dôkazy, neostalo najvyššiemu súdu iné, len aplikovať zásadu in dubio pro reo a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby postupom podľa § 226 písm. a/ Tr. por., pretože sa nepodarilo preukázať naplnenie znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, a to už z hľadiska esenciálneho jadra (žalovaného korupčného) konania obžalovaného.

Preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Keďže odvolací súd nebol limitovaný obmedzením uvedeným v § 259 ods. 4 písm. a/ Tr. por. (zákaz zmeniť oslobodenie na odsúdenie), rozhodoval priamo, a to v opačnom slede, z dôvodu nedokázania stania sa žalovaného skutku (§ 226 písm. a/ Tr. por.), ako je to vysvetlené vyššie.

Postupoval tak bez konfliktu s ustanovením § 259 ods. 3 Tr. por., kde za doplnenie dokazovania pred odvolacím súdom je potrebné považovať práve opačný postup - teda vyradenie z aktuálneho rozhodovania dôkazov, ktoré boli pre predchádzajúce rozhodovanie podstatné. Mozaika dôkazných podkladov sa tým radikálne zmenila a vrátenie veci súdu prvého stupňa by už bolo samoučelné a zbytočne by dĺžku konania extrémne predĺžilo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.